

Regering og Forvaltning
i
Amerikas Forenede Stater.

Westel W. Willoughby and William F. Willoughby:
Government and Administration of the United States. [Johns
Hopkins University Studies in Historical and Political Science.
IX. 1-2. January and February, 1891.] (143 S.)

De tretten amerikanske Kolonier, som i 1775 vovede at trodse den britiske Vælde og som efter en haardnakket Kamp tilkæmpede sig Uafhængighed, havde en fælles Oprindelse, stod alle i Afhængighedsforhold til England og vare befolkede af britiske Undersaatter, men vare dog ikke direkte politisk sammenknyttede. De vare tværtimod adskilte fra hverandre og uafhængige af hverandre. Det Forhold, i hvilket de stod til England, var heller ikke af samme Art: imellem tre Typer af Kolonier maatte der skelnes.

Først de provinsielle eller kongelige Kolonier (provincial or royal colonies). De styredes næsten helt af England, saaledes som England endnu styrer mange af sine Kolonier. I Spidsen for deres Styrelse stod en Guvernør, der udnævntes af den engelske Konge. Han støttedes af et Raad, der ogsaa udnævntes af Kongen. Den engelske Regering meddelte Guvernøren den fornødne Instrux. Ved den be- myndigedes Guvernøren til at indkalde en repræsentativ

Regering og Forvaltning
i
Amerikas Forenede Stater.

Westel W. Willoughby and William F. Willoughby:
Government and Administration of the United States. [Johns
Hopkins University Studies in Historical and Political Science.
IX. 1-2. January and February, 1891.] (143 S.)

De tretten amerikanske Kolonier, som i 1775 vovede at trodse den britiske Vælde og som efter en haardnakket Kamp tilkæmpede sig Uafhængighed, havde en fælles Oprindelse, stod alle i Afhængighedsforhold til England og vare befolkede af britiske Undersaatter, men vare dog ikke direkte politisk sammenknyttede. De vare tværtimod adskilte fra hverandre og uafhængige af hverandre. Det Forhold, i hvilket de stod til England, var heller ikke af samme Art: imellem tre Typer af Kolonier maatte der skelnes.

Først de provinsielle eller kongelige Kolonier (provincial or royal colonies). De styredes næsten helt af England, saaledes som England endnu styrer mange af sine Kolonier. I Spidsen for deres Styrelse stod en Guvernør, der udnævntes af den engelske Konge. Han støttedes af et Raad, der ogsaa udnævntes af Kongen. Den engelske Regering meddelte Guvernøren den fornødne Instrux. Ved den be- myndigedes Guvernøren til at indkalde en repræsentativ

Forsamling. Den lovgivende Magt laa saaledes hos Guvernøren, hans Raad, udnævnte af Kongen, og et Underhus, valgt af Folket. Guvernøren havde Veto og Ret til at opløse Folkeforsamlingen. De Love, den lovgivende Forsamling vedtog, maatte ikke stride mod de britiske Love og udkrævede Kronens Stadfæstelse. Guvernøren kunde efter sit Raads Tilskyndelse indrette Domstole, udnævne Dommere, udskrive Soldater osv. Fra Koloniernes Højesteret kunde der appelleres til den engelske Konge.

Dernæst Ejendoms-Kolonierne (proprietary colonies). Den engelske Konge gav ofte Privatpersoner store Landomraader i den ny Verden. Foruden Ejendomsretten erhvervedes i mange Tilfælde Ret til at indrette en Civil-Regering. Ejeren kunde udnævne og afskedige Guvernøren og kunde give ham Ret til at indkalde en lovgivende Forsamling, med Forbehold af Veto-Retten.

Endelig Fribrevs-Kolonierne (charter colonies). Disse Kolonier havde af Kongen faaet Forfatninger eller Fribreve, ved hvilke der indrømmedes visse Begunstigelser og en vis Ret til Selvstyre, som den engelske Regering ikke med Rette kunde tage tilbage. En af de uretfærdige Handlinger, der bidrog saa meget til at vække Kolonierne til Modstand, var netop den engelske Regerings Forsøg paa i 1774 gennem den saakaldte »Regulation Act« at annullere Massachusetts' Fribrev: kunde dette Fribrev annulleres, vilde ingen af de øvrige Kolonier kunne vide sig sikker. Fribrevene vare i det hele meget liberale, tilstod et næsten fuldstændigt Selvstyre. Den udøvende Magt laa, som i de kongelige Kolonier, hos en Guvernør, den lovgivende hos en Forsamling bestaaende af to Kamre. I Massachusetts udnævntes Guvernøren af Kongen og havde Veto; Raadet eller Overhuset valgtes af det folkevalgte Underhus, men Guvernøren kunde forkaste Valgene. I Connecticut og Rhode Island valgtes Guvernør, Raad,

Underhus og alle Embedsmænd ved Folkevalg; Guvernøren havde her intet Veto og Lovene udkrævede ikke kongelig Stadfæstelse.

Syv af de oprindelige Kolonier begyndte som Ejenheds-Kolonier — New York, Pennsylvania, Delaware, Nord og Syd Carolina, Maryland og New Jersey. Nogle af dem, saaledes New York, New Jersey, Nord og Syd Carolina, blev dog lejlighedsvis kongelige Kolonier, og ogsaa Marylands Forfatning blev forandret.

Tre af Kolonierne, Massachusetts, Connecticut og Rhode Island, begyndte som Fribrevs-Kolonier og udleverede aldrig deres Fribreve.

Endelig besad Virginia, Georgia og New Hampshire en Stund Fribreve, men blev senere kongelige Kolonier.

Trods disse Regeringsforskelligheder havde alle Kolonierne meget fælles. Alle hørte de under den britiske Krone; alle Kolonisterne betragtede sig som britiske Borgere og fordrede Rettigheder som saadanne.

Men Kolonisterne hævdede, at det kun var den britiske Konge, ikke det britiske Parlament, som de skyldte Troskab: Kongen var det eneste Baand, der knyttede dem til England; Parlamentet bestod kun af Repræsentanter fra England og kunde følgelig ogsaa kun give Love for England. Senere indrømmedes det imidlertid, at i Sager af almen Interesse for det hele forenede Rige havde Parlamentet Myndighed; men i indre Sager, i Sager, der kun angik Kolonierne, skulde Kolonierne kunne raade for sig selv, og blandt disse Sager hørte Beskatningen. Paa den saakaldte »Stamp Act Congress«, som ni af Kolonierne afholdt i New York 1765, udtaltes det saaledes bl. a.: »Kolonierne ere ikke og kunne ifølge deres stedlige Forhold ikke være repræsenterede i det britiske Underhus. Disse Koloniers eneste Repræsentanter ere Personer valgte af dem og i dem. Ingen Skat kan forfatningsmæssigt paalægges dem uden af deres respektive lovgivende

Forsamlinger. Den engelske Regering mente derimod, at Parlamentet havde Myndighed til at binde Kolonierne i enhver Henseende, og at Kolonierne ikke havde nogen Rettighed, som Parlamentet ikke kunde annullere.

Ved Revolutionskrigens Begyndelse forlangte Kolonierne ikke fuld Uafhængighed. Dertil dreves de først 1776. Ved Uafhængigheds-Erklæringen af 4. Juli 1776 kastede Kolonierne deres Afhængighed som Kolonier overbord og traadte nu op som Stater. Dette skete ganske simpelt ved, at de selv overtog den Myndighed, Kongen og Parlamentet hidtil havde udøvet. I de Statsforfatninger, mange af Kolonierne udarbejdede i Aarets Løb, fulgtes de gamle koloniale Regeringsformer nøje. Connecticut og Rhode Island indskrænkede sig faktisk til blot at erklære deres Lydigheds-Forhold til England at være ophørt og de beholdt deres gamle Fri-breve uforandrede som Grundlove. I Connecticut antoges ingen anden Statsforfatning før 1818, i Rhode Island ikke før 1842.

Før 1774 bestod der ikke nogen indbyrdes Regerings-Forbindelse mellem Kolonierne. Ethvert Forsøg paa Sammenslutning fra deres Side uden den engelske Konges eller det engelske Parlaments Samtykke vilde være blevet betragtet som Insubordination imod den engelske Regering. Vel sluttede i 1643 fire af Kolonierne den saakaldte »New England Confederation«, der holdt fyrretyve Aar; men denne Sammenslutning vedrørte ikke Lovgivningen eller Regeringen, men var blot en defensiv Alliance, et gensidigt Beskyttelsesforbund, ligeoverfor de fælles Fjender, Fransk-mændene, Hollænderne og Indianerne. I 1754 holdt syv af Kolonierne et Møde, »the Albany Convention«, hvor Benjamin Franklin foreslog en Forening af alle Kolonierne under én Regering. Men »Franklins Plan« gik ikke igennem; den behagede hverken Kongen, for

hvem den var for meget af en Union, eller Kolonierne, der forlangte mere.

Den Forbitrelse, Englands Forsøg paa at beskatte sine Kolonier, uden at tilstaa dem nogen Stemme i Parlamentet, vakte, gav i 1765 Anledning til, at et Flertal af Kolonierne samledes til den ovennævnte »Stamp Act Congress«. Den forhadte Stempelskat toges tilbage, — men England vedblev at beskatte sine Kolonier. Saa opfordrede Virginia alle Kolonierne til at sende Delegerede til et Møde, hvor man i Forening kunde forhandle om de mest hensigtsmæssige Forholdsregler. Saaledes samledes i 1774 den første »Continental Congress«, hvor alle Kolonier paa Georgia nær var repræsenterede. Kolonierne hævdede her, at saalænge de ikke vare repræsenterede i Parlamentet, kunde Skatter kun paalægges dem af deres egne lovgivende Forsamlinger, og at de havde Krav paa de samme Rettigheder som fri Borgere i det øvrige britiske Rige. Snart efter stod Slaget ved Lexington, og da den anden »Continental Congress« samledes i 1775, var Kolonierne rede til med Vaaben at forsvare deres Rettigheder. I en Række Aar laa nu Forbundsmagten hos den »kontinentale Kongres«; den udskrev Soldater og Skatter, stiftede Gæld, sluttede Traktater, erklærede Krig og sluttede Fred; den lovgivende Magt og den udøvende Magt laa hos den.

I 1783 sluttedes Freden med England, og Koloniernes Uafhængighed var nu en fuldbyrdet Kendsgerning. Men deres økonomiske Stilling var sørgelig nok: Finanserne i Uorden, Statskassen tom, Gælden tryk-kende. Og ikke saa snart var Faren for den fælles Fjende fjernet, før indre Splid brød ud: fælles Fare havde samlet Kolonierne, nu begyndte de at falde fra hverandre. Selv under Krigen havde Unionens Svag-hed ofte gjort sig gældende, og Washington havde uden Betænkning erklæret, at det var Savnet af en tilstrækkelig centraliseret Myndighed, der havde medført.

at Krigen trak saa meget i Langdrag. I 1783, da Kongressen var samlet i Filadelfia, havde den været saa svag, at en lille Folkehob havde været i Stand til at true den bort fra Hovedstaden til Princeton. Kongressen var ikke engang i Stand til at faa sine Skattepaalæg respekterede; Staterne vægrede sig ofte ved at betale den dem paalagte Del, og Renterne af Statsgælden kunde ikke betales. I 1785 gjorde Kongressen et sidste Forsøg paa at faa sine Skatter respekterede: New York vægrede sig, og ikke en Fjerdedel af hvad Kongressen forlangte, fik den ind. Handlen var i en sørgelig Forfatning; den ene Stat var skinsyg paa den anden, og vedtog Love, der skadede de andre. Massachusetts var i Oprør, og den franske Gesandt skrev hjem: »her er ingen Regering, intet Overhoved, ingen Kongres, ingen Administration«. De »Articles of Confederation«, Kongressen havde vedtaget, vare alt andet end fyldestgørende. Selve Kongressen løb Fare for en fuldstændig Opløsning: adskillige Stater undlod at sende Delegerede for at spare Udgifter. Alle tænkende Borgere saa, at en bedre Union var fornøden, men at den — paa Grund af Forskellighederne mellem Staterne indbyrdes — vilde være vanskelig at faa tilvejebragt. Efter flere forgæves Forsøg lykkedes det endelig at faa samlet en »Constitutional Convention«, hvor alle Stater, med Undtagelse af Rhode Island, var repræsenterede. Femoghalvtredsindstyve Delegerede mødte, næsten lutter dygtige og maadeholdne Mænd: Virginia sendte Washington, der blev Konventets Præsident, og Madison, Pennsylvania Franklin, New York Alexander Hamilton osv. Hver Stat havde kun én Stemme. Konventet delte sig strax i to Partier, det ene repræsenterende de smaa, det andet de store Stater. Hoveduenigheden drejede sig om, hvorledes Repræsentationen i den lovgivende Forsamling skulde fordeles mellem de enkelte Stater, om Repræsentationen — fordelt mellem to Kamre — skulde staa i Forhold til Folkemængden, hvad de store

Stater naturligvis forlangte, eller om der kun skulde være ét Kammer, hvor hver Stat skulde gælde lige meget, — hvad de smaa Stater vilde have. Striden afgjordes ved et Kompromis: det vedtoges, at der skulde være en lovgivende Forsamling, bestaaende af to Huse: et Senat eller Overhus, den mindre talrige Afdeling, og et Repræsentanternes Hus, et Underhus, den mere folkelige og talrige Afdeling. I Senatet skulde hver Stat have lige stor Repræsentation, saa at de smaa Stater stilledes paa samme Fod som de store; — i Repræsentanternes Hus skulde Repræsentationen staa i Forhold til Folkemængden, saa at de store Stater her fik den overvejende Indflydelse. — Et andet Punkt, hvorum der ogsaa stredes, var Slavehandlen: ogsaa det afgjordes ved et Kompromis: det vedtoges, at Slavehandlen endnu i tyve Aar (o: indtil 1808) skulde være tilladt, men at Slaveimporten derefter skulde ophøre. — Et tredje Tvistepunkt drejede sig om, hvorvidt Slaverne ved Beregningen af Staternes Befolkning, hvorefter deres Repræsentation bestemtes, skulde tælles med eller ej. Atter her et Kompromis: det vedtoges, at fem Slaver blev sat lig tre Hvide. — De andre Stridspunkter kom man lettere ud over, og den 17. Septbr. 1787 kunde Konventet slutte sine Arbejder.

Da Konventet endelig var blevet enigt om den ny Forfatning, forelagdes denne Kolonierne til Ratifikation. Det var blevet vedtaget, at Forfatningen skulde træde i Kraft, saasnart ni af de tretten Kolonier havde godkendt den. Men det viste sig at være ikke saa let at samle disse ni Stemmer. To store Partier opstod: »Føederalisterne«, der holdt paa Forfatningen, fordi den muliggjorde det nødvendige Sammenhold mellem Staterne, og »Anti-Føederalisterne«, der nærede partikularistiske Interesser og befrygtede, at den ny Centralmagt vilde knuse Enkelt-Staternes Selvstændighed. Fra den anti-føederalistiske Side udtaltes der endog Frygt for, at da Forfatningen ikke satte nogen Grænse for Præsi-

dentens Genvalg, vilde den samme Præsident kunne blive genvalgt Gang efter Gang og saaledes erhverve en Magt, en Indflydelse, en Stilling som en Monark. Rygter udspreddes endog om, at Føderalisterne havde til Hensigt at indkalde en evropæisk Prins og gøre ham til nominel Præsident, men til faktisk Konge. Imidlertid har det siden Washingtons Dage været fulgt som en ufravigelig Regel — skønt Forfatningen ikke siger noget derom — at en Præsident kun kan genvælges én Gang, altsaa kun kan fungere i to Gange fire Aar*). Vel forsøgte General Grants Venner at faa ham tre Gange valgt til Præsident; men hvor populær Grant end den Gang var, — Folkemeningen, at den samme Mand kun to Gange kan være Præsident, kunde dog ikke trodses.

Endelig efter ni Maaneders heftig Kamp samledes

*) De Forenede Staters Præsidenter:

George Washington	1789—1797
John Adams	1797—1801
Thomas Jefferson	1801—1809
James Madison	1809—1817
James Monroe	1817—1825
John Quincy Adams	1825—1829
Andrew Jackson	1829—1837
Martin Van Buren	1837—1841
Will. H. Harrison	Marts-Apr. 1841 (†)
John Tyler	1841—1845
James Knox Polk	1845—1849
Zachary Taylor	1849—1850 (†)
Millard Fillmore	1850—1853
Franklin Pierce	1853—1857
James Buchanan	1857—1861
Abraham Lincoln	1861—1865 (†)
Andrew Johnson	1865—1869
Ulysses S. Grant	1869—1877
R. B. Hayes	1877—1881
J. A. Garfield	Marts-Spt. 1881 (†)
Ch. A. Arthur	1881—1885
Grover Cleveland	1885—1889
Benjamin Harrison	1889

de fornødne Stemmer: i Juni 1788 sluttede den niende Stat sig til Forfatningen, og dennes Vedtagelse var nu en Kendsgerning. Kongressen berammede Valget af Valgmænd, Præsident-Vælgerne, til den første Onsdag i Januar, Valget af Præsidenten til den første Onsdag i Februar og Præsidentens Tiltrædelse til den første Onsdag i Marts 1789. Dette var nu den 4. Marts, og denne Dato har siden da altid været Præsidentens Tiltrædelsesdag. (Paa Grund af en Forsinkelse tiltraadte Washington dog først den 30. April 1789)

Saaledes kom da de Forenede Staters Forfatning i Stand, og den har nu holdt over et Aarhundrede*). Nu omfatter den ikke 13, men 44 Stater (foruden 5 Territorier). Den begyndte med at omfatte nogle Stater mellem Atlanterhavet og Allegheny Bjergene med knap tre Millioner Mennesker; nu rækker den fra det ene Verdenshav til det andet og gælder for over tresindstyve Millioner Mennesker.

De Forenede Staters Forfatning sondrer mellem den udøvende, den lovgivende og den dømmende Magt.

Den udøvende Magt er hos Præsidenten, der (tilligemed en Vice-Præsident) vælges (i November) for et Tidsrum af fire Aar af Valgmænd, valgte af hver Stat, saamange Valgmænd som enhver Stat har Senatorer og Repræsentanter paa Kongressen. Præsidenten har Veto, men kun et suspensivt Veto: et Lovforslag bliver trods Præsidentens Veto Lov, naar Kongressen paany vedtager det med et Flertal paa $\frac{2}{3}$. Vice-Præsidenten er Senatets Formand; i Tilfælde af Præsidentens Død eller Fratræden bliver han Præsident

*) Modificeret ved nogle »amendments« i 1791 og flere Aar (sidst i 1870).

for Resten af Fireaars-Perioden*). — Præsidentens aarlige Gage er 50,000 Dollars, Vice-Præsidentens 10,000.

Unionens lovgivende Forsamling, Kongressen, bestaar af Senatet og Repræsentanternes Hus.

Senatet bestaar af to Repræsentanter for hver Stat (altsaa nu 88 Medlemmer), valgte af de enkelte Staters lovgivende Forsamlinger for et Tidsrum af 6 Aar, saaledes at $\frac{1}{3}$ af dem afgaar hverandet Aar. Senatorerne skulle være mindst 30 Aar gamle.

Repræsentanternes Hus, der selv vælger sin Formand ved hver Samlings (»Session«) Begyndelse, bestaar for Tiden af 332 paa to Aar valgte Medlemmer, der mindst skulle være 25 Aar gamle (Territorierne repræsenteres af ikke-stemmeberettigede Delegerede). De mindste Stater kunne kun vælge 1 Repræsentant, de største 20, 30, indtil op imod 40. Valgret opnaas ved det fyldte 21. Aar. Siden 1870 gør (ifølge det 15. »Amendment«) Race eller Farve ingen Forskel med Hensyn til Valgret (Slaveri-Institutionen afskaffedes i 1865 ved det 13. »Amendment«). I nogle Stater er Valgretten betinget af, at man svarer Skat.

Enhver af Kongressens Afdelinger afgør selv Gyldigheden af sine Medlemmers Valg. Med en Majoritet af $\frac{2}{3}$ kan et Medlem udstødes.

Senatorer og Repræsentanter modtage i aarligt Vederlag 5000 Dollars (foruden Dækning af Rejseomkostninger). Formanden i Repræsentanternes Hus faar 8000 Dollars.

Kongressen samles hvert Aar i Begyndelsen af December. Hver Kongres varer to Aar, og falder i to Samlinger, »Sessioner«, en lang og en kort. Den lange Session varer fra December i det ulige til Midsommer i det lige Aar; den korte fra December i det lige til

*) Ifølge foranstaaende Note er dette Tilfælde indtraadt fire Gange: i Aarene 1841, 1850, 1865 og 1881.

4. Marts i det ulige Aar. Saa ophører Funktionstiden for alle Medlemmer af Repræsentanternes Hus og for $\frac{1}{3}$ af Senatets Medlemmer. I Begyndelsen af November vælges Repræsentanterne; men de da valgte Kongresmedlemmer indtage deres Sæde først 13 Maaneder senere, d. v. s. naar Kongressen mødes i det næste Aars December, — medmindre Præsidenten har indkaldt en overordenlig Samling, hvad han kan gøre i paatrængende Tilfælde.

En Kongres for et Landomraade som de Forenede Staters maa selvfølgelig have et uhyre Arbejde for sig; men Størstedelen af Arbejdet besørages af de specielle Udvalg, hvori hvert Hus er delt. Dog heller ikke Udvalgene kunne overkomme at behandle alle de Lovforslag, der forelægges dem, og Størstedelen af de indbragte Lovforslag begravnes, »are killed in committee«. Har et Udvalg afgivet en ugunstig Betænkning, hører det til Sjeldenhederne, at det paagældende Lovforslag vedtages. Ændrer et Hus et Lovforslag, som det har modtaget fra det andet, vender Lovforslaget tilbage til dette, og undertiden kan det løbe mange Gange frem og tilbage, inden de to Huse have fattet samstemmende Beslutninger. Naar dette er sket, forelægges Lovforslaget Præsidenten til Vedtagelse; vægrer han sig ved at underskrive o: bruger han sit Veto, bliver Lovforslaget dog Lov, hvis Kongressen derefter vedtager det med $\frac{2}{3}$.

Senatet er for Tiden delt mellem 50 - 60 Udvalg, Repræsentanternes Hus i omtrent det samme Tal. Begge politiske Partier ere altid repræsenterede i Udvalgene, skønt Flertallet naturligvis besætter de fleste Pladser med sine Folk. I Senatets Udvalg besættes Pladserne sædvanlig i Henhold til Beslutninger paa særlige Partimøder; i Repræsentanternes Hus vælger Formanden Udvalgsmedlemmerne, saa at han faar en overordenlig Indflydelse paa Lovgivningsværket; han er i Virkeligheden næst Præsidenten den vigtigste Mand i de Forenede Staters politiske Samfund.

I den 51. Kongres's lange Session (1889—90) indbragtes der i Repræsentanternes Hus 12,402 Lovforslag og Resolutioner, i Senatet 4,570, tilsammen 16,972. Af Love gennemførtes ialt 1335, medens der i den 50. Kongres's tvende Sessioner gennemførtes 1790 Love.

Møderne, der indledes med Bøn, aabnes i Almindelighed ved Tolv-Tiden og varer til Kl. 4 eller 5; i den travle Tid mod Sessionernes Slutning kunne de dog vare til langt ud paa Aftenen. Om Lørdagen holdes i Almindelighed ikke Møde.

En stor Rolle spiller den saakaldte »caucus«, private Partimøder: en stor Mængde Sager afgøres paa »the caucus«, altsaa ved hvad man kalder »Udentings-Beslutninger«.

De administrative Regeringsforretninger ere fordelt mellem 9 Departementer, nemlig: Stats-, Finans-, Krigs-, Marine-, Indenrigs-, Post-, Justits-, Agerdyrknings- og Arbejds-Departementet. Cheferne for de otte førstnævnte udgøre i Forening Cabinettet. Departementerne ere skabte fra Tid til anden, efter Omstændighedernes Krav. Det yngste er Arbejds-Departementet, der i 1888 fremstod af det siden 1884 bestaaende og fra 1884—88 under Indenrigs-Departementet sorterende Arbejds-Bureau*). Cheferne for Departementerne, altsaa efter vor Terminologi »Ministrene«, vælges af Præsidenten, der i Amerika virkelig er »Chief Executive«. Cheferne for Post-Departementet og Justits-Departementet kaldes henholdsvis General-Postmester (Postmaster-General) og Attorney-General. Ellers kaldes Cheferne for de otte første Departementer »Secretary«. Den Embedsmand, der nærmest svarer til, hvad vi kalde »Departements-Chefer«, vil i de Forenede Stater sædvanlig hedde »Commissioner«.

Præsidenten vælger, som sagt, selv sine Ministre (og nogle af de andre øverste Embedsmænd), og Præsi-

* Jfr. Nationaløkonomisk Tidsskrifts tidligere Artikler derom.

denten og Ministrene udnævne alle Regeringskontorernes Embedsmænd. Da deres Personalkundskab imidlertid har sine Grænser, er den Skik opstaaet, at alle Embeder, der ikke høre ind under »the Civil Service Commission«, besættes efter Kongresmænds Anbefaling. Før Jackson blev Præsident, betragtedes Udnævnelserne som livsvarige, men i 1828 indførte Jackson det saakaldte Rovsystem, hvorefter »Rovet tilhører Sejrherren«. Fra 1789 til 1828 havde kun 74 Afskedigelser af Embedsmænd fundet Sted; men Jackson afskedigede ved sin Tiltrædelse 2000 Embedsmænd. Fra da af og indtil 1883 har det sejrende Parti afskediget saa godt som alle de Embedsmænd, der hørte til Modpartiet, og erstattet dem med sine egne Folk. I 1883 gennemførtes den saakaldte »Civil Service Act«, ifølge hvilken Poster under de ni Departementer i Washington, under de Toldembeder og Postkontorer, hvor der er ansat 50 eller flere Embedsmænd, og under endnu nogle Kontorer, tilsammen omtrent 28,500 Poster, kun maa besættes med Personer, der ved at bestaa Examen have godtgjort deres Duelighed. Derved ere de demoraliserende Virkninger af det politiske Rovsystem blevne begrænsede.

The Secretary of State (8000 Dollars i aarlig Gage) betragtes som den første i Rang mellem Ministrene, altsaa som »Premierminister«. Under ham høre de udenrigske Sager, dog ogsaa visse indenrigske Sager, f. Ex. saadanne som i andre Lande vilde høre under »Conseilpræsidenten«.

Overhovedet kan der under de forskellige Ministerier være henført Sager, som man ikke vilde vente at finde netop paa de Steder.

Under Krigsministeriet finder man saaledes Sager, der i andre Lande i Almindelighed henhøre under »Ministeriet for offentlige Arbejder« (forsaavidt et saadant findes), f. Ex. Bygning af Broer, Havne, Forbedringer af Floder osv., fordi saadanne Arbejder ofte

føres under Tilsyn af Hærens Ingeniører. Hæren kommanderes af 1 Generallieutenant med 3 Generalmajorer og 6 Brigadegeneraler; den tæller omtrent 26,000 Mand. (Den regulære Armés Fredsstyrke; — men den samlede Krigsstyrke sættes til 8 Millioner Mand). Et af de Spørgsmaal, hvormed Krigsdepartementet særligt er beskæftiget, er Spørgsmaalet om, hvorledes Tallet af Desertører kan bringes ned: det udgør for Tiden aarlig 10 à 15 pCt. af Hærstyrken. (Den regulære Armés Rekrutering sker ved Hværvning). Et andet Spørgsmaal er Spørgsmaalet om Forstærkningen af Kystforsvaret.

Under Marindepartementet hører af aktive Officerer 1 Admiral, 1 Viceadmiral, 6 Kontreadmiraler, 10 Kommandører samt Flaadens ørrige Mandskab, ialt c. 12,000 Mand.

Finansdepartementet har i de senere Aar navnlig været optaget af Spørgsmaalene om Toldtarifen, af Sølvspørgsmaalet, Spørgsmaalet om det nationale Bankvæsen, der staar under Tilsyn af »the Comptroller of the Currency« osv.

Indenrigsdepartementet har især været optaget af Pensionsspørgsmaalet. Pensionsvæsenet hører nemlig under dette Departement. Ved en Lov af 1818 tilstodes der Pension til alle dem, som havde tjent $\frac{3}{4}$ Aar i Revolutionskrigen, og de senere Krige ere efterhaanden blevne inddragne herunder. Borgerkrigen i Begyndelsen af Treserne forøgede i en uhyre Grad Pensionsbyrden. I 1889 udgjorde Antallet af Pensionister over $\frac{1}{2}$ Million, og de udbetalte Pensioner løb op til omtrent 100 Millioner Dollars, hvoraf kan ses, at det just ikke er rene Smaasummer, som det drejer sig om. Men endnu yderligere vil Pensionsbyrden stige ifølge en Lov af 27. Juni 1890, efter hvilken der vil blive tilstaaet gamle Soldater Pensioner i Anledning af »disabilities«, som ikke kunne bevises at hidrøre fra Tjenesten. Formanden i Repræsentant-

ernes Hus erklærede om denne Lov, at den var »det mest ædelmodige Stykke Pensions-Lovgivning, der nogensinde er bleven vedtaget af nogen Nation.« — Under Indenrigsdepartementet hører ogsaa Undervisningsspørgsmaal. — Fremdeles den offentlige Jord: the public lands. Før 1781 havde kun nogle af Staterne nøjagtigt bestemte Grænser; andre gjorde Fordringer paa ubestemt store Landomraader, der kunde strække sig lige hen til Stillehavet. Men et Hovedstridspunkt var netop disse Landomraader: Staterne med liden eller ingen Jord var misundelige paa Staterne med de store Landomraader. Den definitive Sammenlutning mellem Staterne kom først i Stand, efter at der var opnaaet Overenskomst om, at al offentlig Jord skulde afstaas til Forbundet. Forbundet kom saaledes i Besiddelse af uhyre Landomraader. Imidlertid indrømmedes det, at de Indianer-Stammer, der uden at opdyrke disse Landomraader dog havde befolket dem og drevet Jagt paa dem, havde en vis partiel Ejendomsret over dem, og som Erstatning for denne gaves der Indianerne enten Smaasummer eller indrømmedes dem visse Rettigheder, inden Jorden overlodes den hvide Mand til Opdyrkning; men det forbødes Indianerne at sælge denne partielle Ejendomsret til andre end Forbundet. Forbundet har paa sin Side disponeret over den offentlige Jord paa forskellige Maader: store Strækninger ere blevene overladte til Skoler og Universiteter, til Jernbaneselskaber, til forskellige økonomiske Formaal, og betydelige Mængder ere ogsaa for en meget billig Betaling blevene overladte til private Kolonister.

Under Postdepartementet hører et overordenligt stort Personale, — men et meget usikkert ansat: for Størstedelen høre Postmestrene ikke under »the Civil Service Commission«, — og i 1820 vedtoges en Lov, hvorefter Postmestrenes Funktionstid begrænsedes til 4 Aar.

Helt udenfor de nævnte ni Departementer ligger

nysomtalte »Civil Service Commission«, endvidere en »Interstate Commerce Commission« (der behandler de mange Tvistepunkter angaaende Jernbanernes Tarifvæsen m. m., forsaavidt Jernbanerne gaa gennem mere end én Stat), en Fiskerikommission, Regerings-Trykkeriet og nogle videnskabelige Institutioner.

Foruden de individuelle Staters Domstole bestaar der i de Forenede Stater Forbunds-Domstole med den Op-gave: at sikre en ensartet Fortolkning af Lovene udover den hele Union; at afgøre Stridigheder mellem de forskellige Stater eller Borgere af forskellige Stater; at fortolke selve Forfatningen, og at afgøre Spørgsmaal, der maatte opstaa om, hvorvidt de enkelte Staters Love ere stemmende med Unions-Forfatningen, overhovedet om Staterne holde sig indenfor de Grænser, Unions-Forfatningen har draget for deres Magtomraade. Disse Forbunds-Domstole ere baade Underdomstole og en Højesteret.

Sidstnævnte, the Supreme Court, bestaar af en »Chief Justice« og ni Dommere. Den har efterhaanden faaet saa mange Sager at kende i, at den bestandig er betydeligt agterud: det tager i Almindelighed tre eller fire Aar, inden en Sag naar frem til Paakendelse. Domstolen har stadig været en meget væsenlig Støtte for Forbunds-Magten, et mægtigt Bolværk imod Enkeltstaternes Forsøg paa at svække den føderale Forbindelse. Et Par Exempier paa Domstolens Kendelser skulle her anføres, for derigennem at give en Antydning af dens Indflydelse i nævnte Retning:

I 1793 kom Sagen *Chisolm vs. Georgia* for Retten. Chisolm, en Mand fra Nord-Carolina, stævnedes Staten Georgia for Betaling af en Sum Penge, og i Henhold til Forfatningens Art. III, der siger, at de Forenede

Staters Domsmyndighed ogsaa gælder Stridigheder mellem en Stat og en anden Stats Borgere, dømte Retten i hans Favor. Denne Kendelse vakte saa megen Misfornøjelse, at det 11. »Amendment« vedtoges, hvorefter de Forenede Staters Domsmagt ikke skal gælde i Sager, der anlægges mod en af de Forenede Stater af Borgere i andre Stater. Følgen heraf er bleven, at en Stat kan vægre sig ved at honorere sin Gæld. — I 1819 fældedes Dom i Sagen *McCulloch vs. Maryland*. De Forenede Stater havde oprettet en Nationalbank, som mange af Enkeltstaterne ikke holdt af. Maryland forsøgte at ødelægge Banken ved at lægge en høj Skat paa en Filial af den indenfor Statens Grænser. Havde Maryland Lov til at gøre sligt, vilde en Enkeltstat kunne ødelægge en Institution, som Forbundsregeringen havde skabt. Retten stillede sig paa Forbundsregeringens Side og erklærede det for stridende mod Forfatningen, at en Stat vedtog Love, der kolliderede med Forbundslovene. — I 1857 afgjordes Sagen *Dred Scott vs. Sandford*. Dred Scott, en Negerlave i Missouri, var bleven ført over til Territoriet Minnesota, hvor ifølge Missouri Kompromis'et af 1820 Slaveriet ikke existerede. Efter af sin Herre at være bleven ført tilbage til Missouri, forlangte Scott sin Frihed, idet han gjorde gældende, at han frivilligt var bleven ført over til et Territorium, hvor Slaveriet ikke var tilladt. Højesteret kendte, at Kongressen aldrig havde haft Magt til at vedtage Love, hvorved det forbødes Slaveejere at ned-sætte sig i Territorier og dog beholde Magten over deres Slaver. Hele Landet var dengang netop meget ophidset i Anledning af Spørgsmaalet om, hvorvidt Slaveriet skulde forbydes ved Territorierne Kansas's og Nebraskas Optagelse som Stater, og Højesterets Kendelse, hvorved »the Missouri Compromise Act« faktisk annulleredes, og som direkte pegede henimod at faa Slaveriet indført i de ny Territorier, forøgede Ophidselsen i høj Grad. I denne Kendelse stod der, at dengang da Forfatningen

vedtoges, havde det været den almindelige Mening, at Negerne ikke havde nogen Ret, som den hvide Mand var forpligtet til at respektere. En direkte Følge af denne Sag blev det, at Norden nu indtog et mere udpræget Standpunkt mod Slaveriet: det republikanske Anti-Slave-Parti vandt i Styrke, dets Kandidat, Abraham Lincoln, valgtes til Præsident i 1861, og Borgerkrigen fremskyndedes. — Endelig kunne anføres forskellige Sager angaaende Papirspenge-Spørgsmaalet kort efter Borgerkrigen. For at skaffe sig Betalemidler havde Regeringen udstedt ufunderede Papirspenge, som erklæredes at være »legal tender«, d. v. s. Loven gjorde dem til tvunget Betalemiddel; de skulde betragtes som lige med Guld og Sølv. Der opstod Spørgsmaal om, hvorvidt Forfatningen gav Regeringen Ret til at gøre sligt. Højesterets Kendelse gik ud paa, at Regeringen havde saadan Ret.

Medens ifølge Forfatningen nogle Sager strax gaa til den føderale Højesteret, fungerer denne tillige — og især — som øverste Appellinstans, dels for de Sager, der komme til den fra de lavere føderale Domstole (Circuit Courts), dels for de Sager, som komme fra Staternes øverste Domstole, naar det drejer sig om Spørgsmaal af føderal Betydning, om Fortolkning af en Forbundslov. — Der er fire Grader af Love i de Forenede Stater: øverst de Forenede Staters Forfatningslov (»the Constitution«); dernæst de Forenede Staters Love (»Statutes«), vedtagne af Kongressen; fremdeles Staternes Forfatningslove; endelig, nederst, Staternes Love, vedtagne af Staternes lovgivende Forsamlinger. I Tilfælde af Konflikt viger den lavere Lov for den højere.

Da de tretten Kolonier forenede sig til en Union, afstod de til den almindelige Regering det store ikke-optagne vestlige Landomraade. Ud af dette blev der efterhaanden dannet Stater. Andre Stater kom til paa anden Maade, f. Ex. ved Annexion eller ved Adskillelse af Landomraader af de bestaaende Stater. For Tiden omfatter Unionen 44 Stater, 4 Arealer under saakaldt territorial Regering (Utah, Arizona, New Mexiko og Oklahoma), Distriktet Columbia og de to ikke organiserede Territorier, det indianske og Alaska.

I »Territorierne« er, som i Staterne, Forbundsforfatningen Grundloven; men i Modsætning til Staterne have Territorierne ikke selv nogen Forfatning, men styres af Kongressen, til hvilken de hverken sender nogen Senator eller nogen Repræsentant, men kun en ikke-stemmeberettiget »Delegeret«. I hver af de fire organiserede Territorier findes: en Guvernør, udnævnt af Præsidenten paa fire Aar, forskellige andre executive Embedsmænd, og et vist Antal Dommere, udnævnte af Præsidenten; endvidere en lovgivende Forsamling, bestaaende af et Raad paa 12 og et Repræsentanternes Hus paa 24 Medlemmer, valgt af Territoriets Befolkning paa 2 Aar; — men de Beslutninger, den hvert andet Aar sammentrædende Forsamling vedtager, udkræve Kongressens Stadfæstelse for at blive til Love. Naar Territoriet er blevet tilstrækkeligt folkerigt, kan det optages som »Stat«, forudsat at Kongressen gaar ind derpaa, og at den ny Stat faar sig en Forfatning, der godkendes af Folket, er republikansk i sin Form, yder Borgerne, uden Hensyn til Race eller Farve, lige politiske og borgerlige Rettigheder, tilstaar Religionsfrihed og øvrige sædvanlige borgerlige Friheder, og ikke staar i Strid med Forbundsforfatningen.

Som anført er Tallet af »Stater« nu voxet op til 44. En enkelt af dem (Texas) har et Landomraade, der er betydeligt større end det tyske Riges, — en anden er ikke større end t. Ex. Fyn. Den folkerigeste blandt dem (New

York) har en Befolkning paa 6 Millioner, — den folkefattigste (Nevada) kun 44.000. Der er saaledes stor Forskel paa dem i disse Forhold. Men alle have de deres Forfatningslov, deres øvrige Love, lovgivende Forsamling, udøvende og dømmende Myndigheder, og overhovedet de fleste af de Rettigheder, som en suveræn Stat sædvanlig er i Besiddelse af; — dog have de ikke Ret til at træde ud af Unionen, og Unionsforfatningen har forbeholdt Unionen alene visse Beføjelser og draget sine Grænser for Staternes Magtomraade.

Den lovgivende Forsamling bestaar i alle Staterne af to Kamre, et Overhus (»Senat«) og et Underhus (i de fleste Stater kaldet »Repræsentanternes Hus«). Almindelig Valgret for alle Mænd over 21 Aar er Reglen; i otte Stater er Almissenydende dog udelukket fra Valgret, og i nogle faa kræves et vist Dannelsesminimum (i Almindelighed dog ikke mere end sædvanlig Læsefærdighed). Senatet tæller i Delaware kun 9, i Illinois derimod 51; Repræsentanternes Hus tæller i Delaware 21, i New Hampshire 321 Medlemmer (henholdsvis Minimum og Maximum af Medlemstal). Sessionerne afholdes i 38 af Staterne kun hvertandet Aar og deres Længde er fastsat til et vist Antal Dage. I alle Stater, paa fire nær, maa de af Forsamlingerne vedtagne Lovforslag stadfæstes af Guvernøren for at blive Love; men Guvernørens Veto er kun suspensivt: i de fleste Stater kan det omstødes af et $\frac{2}{3}$, i to af et $\frac{3}{5}$ Votum, og i nogle af et simpelt Flertal i begge Huse.

Den udøvende Magt ligger hos en Guvernør, valgt paa 1 à 4 Aar. I fire Stater har han ikke noget Veto mod Legislaturens Beslutninger. Næst Guvernøren er der i Almindelighed en »Lieutenant-Governør«, der er Senatets fødte Formand. De fleste Embedsmænd vælges ved Folkevalg.

Dommerne vælges ogsaa i de fleste Stater af Folket.

i otte dog af Guvernøren og i fem af den lovgivende Forsamling.

Ligesom Unionen deles i Stater, saaledes deles Staterne i Kommuner. Den kommunale Enhed i Ny-Englands-Staterne hedder »town« eller »township«, og tæller i Almindelighed under 3000 Indbyggere: Det rene Demokrati hersker her: den øverste styrende Magt ligger ikke hos en repræsentativ Forsamling, men umiddelbart hos Folket, der hvert Aars Foraar samles til et »town meeting«. Her aflægges Beretning om Forvaltningen i det foregaaende Aar og Embedsmænd vælges for det kommende, Skatter og Afgifter m. m. bestemmes. De kommunale Anliggender ere hovedsagelig Skole-, Politi-, Sundheds-, Fattig- og Vejvæsen. Flere »towns« forenes til et Grevskab, »county«, hvorunder dog kun Sager af forholdsvis mindre Betydning sortere. — I de sydlige Stater bestaar ikke town-Systemet; men den kommunale Enhed er her større og kaldes »county«. Her finder man atter ikke det rene Demokrati, men det repræsentative System. Den øverste udøvende Embedsperson er Sheriffen. — I de vestlige Stater findes town- og county-Systemerne blandede sammen under meget afvexlende Former. — Forskellige fra Landkommunernes Organisation er By-Kommunernes. »The Chief Executive« i »the City« er »the Mayor«. Han vælges direkte af Folket paa 1, 2, 3 eller 4 Aar. Han har næsten altid et Veto ligeoverfor Kommunalrepræsentationens Forsamlinger, men kun et suspensivt Veto, der kan omstødes ved et $\frac{2}{3}$ Votum. De øvrige kommunale Embedsmænd vælges undertiden af Folket, undertiden af Mayor'en, undertiden af den kommunale Legislatur. Denne, kaldet »the City Council«, bestaar i de større Byer i Almindelighed af to Kamre (»the Board of Aldermen« og »the Common Council«), i de mindre af et. Forsamlingen vælges af Folket; dens Forordninger kaldes »ordinances«. De kommunale Dommere vælges af Folket. — Den municipale Ordning

er det svageste Punkt i de Forenede Staters Forfatning: næsten i alle de Forenede Staters store Byer flourer Bestikkelighed blandt de kommunale Myndigheder. Spørgsmaalet om en Reform af »the city government« hører for Tiden blandt de vigtigste offentlige Diskussions-Emner i Amerika.

I 1889 opkrævede Unionen som Netto-Indtægt en Sum paa 387 Millioner Dollars. Deraf skyldtes næsten $\frac{3}{5}$ Tolden, nemlig c. 224 Mill., medens de saakaldte »internal revenue duties« indbragte noget over 130 Mill. (hvoraf atter næsten 100 Mill. var Afgifter af Spirituosa og gærede Drikke, og over 30 Mill. Afgift af Tobak). Endvidere har Unionen nogen Indtægt ved Salg af Land m. m.

Udgiften til Unionens Postvæsen dækkes omtrent af Porto-Indtægten.

I Staterne maa der ikke opkræves Told; — dette forbyder Forbundsforfatningen. Staterne ere derfor for Størstedelen henviste til at faa deres Udgifter dækkede gennem direkte Ejendomsskatter. Disse opkræves, af Nemhedshensyn, samtidigt med og ved de samme Personer som Kommunernes Skatter (men uafhængigt af Forbundsskatterne). Tingen ordnes i Almindelighed saaledes:

Naar Statens lovgivende Forsamling har bestemt, hvilken Sum der skal opkræves, fordeles denne Sum mellem de enkelte Grevskaber (eller i Ny England direkte mellem »the townships«) i Forhold til Værdien af den i Grevskaberne værende Ejendom, eller der fastslaas en vis Procent, hvormed Skatten skal opkræves. Paa samme Maade fordeler Grevskabet mellem de mindre kommunale Afdelinger (»townships«, »cities«) ikke blot, hvad disse have at erlægge til Staten, men

ogsaa hvad de skulle yde til Grevskabs-Formaal. Naar altsaa Myndighederne i »the township« eller »the city« opkræver Skatterne hos de enkelte Borgere, opkræve de paa en og samme Tid tre forskellige Skatter: Skatten til Staten, Skatten til Grevskabet, Skatten til Sognet eller Byen. Sognet eller Byen holder saa tilbage den Del, der tilkommer den, og fremsender de to øvrige Dele til Grevskabet, der derefter holder sin Del tilbage og fremsender Statsskatten til Staten. Disse Skatter ere overvejende Ejendomsskatter og atter især Grund- og Bygningskatter. Det, Staterne faa, er forholdsvis det mindste: Borgerne maa væsenlig svare paa den ene Side til Unionen, paa den anden Side til de kommunale Underafdelinger. Alle Staterne tilsammen har en Indtægt, der kun udgør $\frac{1}{3}$ af Forbundsindtægten. For Byerne blive Sporvejs-Linjer, Gas- og Vandværk o. lgn. efterhaanden stedse mere en Indtægtskilde.

Udgifterne dækkes i Staterne og Kommunerne meget jævnlig ikke fuldt af de ordinære Indtægter: her maa ofte leves paa Kredit. Derimod naa Forbunds-Udgifterne nu langt fra Indtægterne: i 1889 løb de kun op til c. 300 Millioner Dollars. Deraf gik c. 40 Mill. til Gældens Forrentning, c. 90 Mill. til Pensioner, c. 80 Mill. til »Civil Service«, c. 66 Mill. til militære Formaal, c. 7 Mill. til Indianerne. Postvæsenets Udgifter dækkes, som sagt, væsenligst ved Porto-Indtægten. Staternes Udgifter ere forholdsvis ikke store, men Kommunernes desto større og stigende efter en stærkere Maalestok end Befolkningen. — Bevillingsmaaden er i Forbundet og i Staten omtrent den samme: for Kongressen forelægger Præsidenten hvert Aar sit Finanslovsforslag under Navn af det »aarlige Brev«, »Annual Letter«. Hvad der her forlanges, ned sættes altid af Underhuset — i hvilket alle Bevillingslove først skulle forelægges —, men naar det saaledes reducerede Forslag kommer til Senatet, forøger dette atter Summerne, og sluttelig kommer Repræsentanternes

Hus og Senatet efter Konferencer i Fællesudvalg overens om et Kompromis-Forslag, der saa gaar igennem. Kongressen bevilger altid betydelige Summer til Fremme af lokale Interesser, særligt Forbedringer af Floder og Havne. Det vides, at mange af de saaledes bevilgede Udgifter uden Skade kunde spares, men Medlemmerne enes dog om at bevilge dem, og deres Formaal er i en væsenlig Grad at gøre de respektive Medlemmer populære i deres Valgkredse, der sætte Pris paa, at de størst mulige Beløb af offentlige Midler komme til Udbetaling i dem.

En Hovedrolle paa Udgiftsbudgettet spiller Gældens Forrentning. Forbundets Gæld skriver sig hovedsagelig fra Borgerkrigen: den havde sin største Højde i 1865, nemlig 2,382 Millioner Dollars (den 31. Avgust), hvortil svarede en aarlig Rente af 151 Mill.; i de senere Aar er der blevet afdraget betydeligt paa den, saa at den rentebærende Del af Gælden i 1889 var nedbragt til 830 Mill. Dollars, i aarlig Renteudgift 34 Mill. — Staternes Gæld er af meget forskellig Størrelse i de forskellige Stater, — enkelte Stater ere gældfrie, andre stærkt forgældede; tilsammen udgjorde Staternes Gæld den 1. Juni 1890 238 Mill. Doll. Nu vise Staterne nogen Tilbøjelighed til at trække sig tilbage fra Pengemarkedet, — men Kommunerne indtage saa deres Plads: den kommunale Gæld er nu meget betydelig og er i stærk Stigning. — Foruden den ovennævnte rentebærende Gæld har Forbundet under Form af Papirpenge en yderligere Gæld, vi nu strax skulle nævne.

Af Mønter circulerer: I Guld 20-Dollars-Stykker (double eagle), 10-Dollars (eagle), 5-, 2½, 3- og 1-Dollars. Endvidere »gold certificates«, en Seddel, af Udseende som en almindelig Banknote, der attesterer,

at et tilsvarende Beløb (20 Dollars), i Guld er blevet deponeret i Forbundskassen og paa Anfordring udbetales til Ihænderen af Guld-Certifikatet mod dettes Udlævering. Disse Certifikater forøge altsaa ikke Mønt-Cirkulationen. I Sølv Dollars-Stykker; endvidere Sølv Certifikater af samme Art som Guld-Certifikater. Af Skille-Mønt dels »subsidiary coins«, der ere lovligt Betalingsmiddel indtil 10-Dollars, og »minor coins«, der ere lovligt Betalingsmiddel indtil et Beløb af 25 cents.

Dernæst: »Treasury Notes«. Herunder høre de ufunderede Papirspenge, der sædvanlig kaldes »greenbacks« paa Grund af deres grønne Ryg. De udstedtes oprindelig under Borgerkrigen, og udgøre i Virkeligheden en Del af Statsgælden (den ikke rentebærende Del). De ere tvungent Betalingsmiddel. Oprindelig var de uindløselige, men siden 1879 ere de gjorte indløselige, og Statskassen holder for at sikre deres Indløselighed en Metalbeholdning paa 100 Millioner. Nu antages de derfor for den Værdi, de lyde paa.

Endelig: »National Bank-Notes«. Disse Banknoter udstedes ikke af Staten, men af de nationale Banker. En »National Bank« kan stiftes af Privatmænd med en Kapital paa mindst 100,000 Dollars. En Tredjedel af Kapitalen skal i Form af Statspapirer deponeres i Forbundskassen. Banken kan derefter udstede Sedler indtil et Beløb af 90 pCt. af Depositum'ets Størrelse. Regeringen indestaar for Betalingen, og Sedlerne circulere derfor aldeles trygt. Sedlerne skulle være indløselige paa Anfordring; gaar Banken fallit, betaler Regeringen, der paa sin Side bliver dækket ved Depositum'et. Forskellen mellem disse Banksedler og ovennævnte »Greenbacks« er denne: sidstnævnte indeholde et Løfte fra Staten om at betale og ere tvungent Betalemiddel; førstnævnte ere udstedte af et privat Selskab og ere ikke tvungent Betalemiddel; — Banknoten er indløst, naar Banken giver Greenbacks eller Mønt for

den; en Greenbacks er kun indløst, naar Regeringen giver Guld for den.

Ifølge Finansministerens Beretning af 1889 var der i Statskassen, i Bankernes Kasser og i fri Cirkulation af

Guldmønter (og Guldbarrer).....	680	Mill. Dollars,
Sølv mønter (og Sølvbarrer).....	344	— —
Treasury Notes	347	— —
National Bank-Notes	211	— —
Subsidiary Coins	77	— —

Tilsammen omtrent 1660 Millioner Doll. eller c. 27 Doll. pr. Hoved (Guld- og Sølvcertifikater selvfølgelig ikke medregnede).

Ved »the Compromise Silver Bill« af 14. Juli 1890 bemyndigedes Finansministeren til hver Maaned at opkøbe $4\frac{1}{2}$ Million Unser Sølv, og derfor udstede indløselige Skatkammer-Noter.

De Forenede Staters Forbunds-Regering er »a government of enumerated powers«, og afviger forsaa vidt principielt fra Regeringen i de individuelle Stater. Alle ere enige om, at Forbundet kun besidder den Myndighed, som Forfatningen specielt indrømmer det, medens Staterne besidde hele den Myndighed, som ikke er enten forbeholdt Forbundet alene eller forbudt Staterne ved Forfatningens Ord. Naar Forbundet vil udføre en Handling, maa det bevises, at Forfatningen giver det Lov dertil; — naar Staten vil gøre det, behøver det blot at bevises, at den paagældende Handling ikke er forbudt. Opstaar der Strid om en Kongres- eller Stats-Lovs Forfatningsmæssighed, afgør Forbundets Højesteret Striden.

Men lige siden den amerikanske Forfatnings Ved-

tagelse har der altid været to store politiske Spørgsmaal fremme, og i de modstridende Svar paa disse Spørgsmaal ligger de store politiske Partiers respektive Trosbekendelser. Det ene Spørgsmaal er dette: Hvorvidt rækker den Magt, Forfatningen indrømmer Forbundet? Det andet dette: Af hvad Natur er i Virkeligheden Unionen? hvorvidt ere Staterne berettigede til at modsætte sig saadanne Forbunds-Handlinger, som de betragte som forfatningsstridige? kan en Stat endog som sidste Udvej melde sig ud af Unionen?

1. Det nordamerikanske Forbund var Resultatet af tretten uafhængige Staters Sammenslutning, — frivillige Sammenslutning formelt set, men dog en Sammenslutning, der blev paatvungen ved Erkendelsen af, at det var blevet nødvendigt at skabe en Centralmagt, der kunde skaffe sig Lydighed indadtil og Respekt udadtil. Det konstituerende Konvent havde at bestemme, hvilke Beføjelser der skulde tilkomme Centralmagten, — et yderst vanskeligt Arbejde. Paa den ene Side var det nødvendigt at skabe en Centralmagt af en saadan Styrke, at den kunde opfylde sin Opgave; — paa den anden Side maatte den ikke blive saa stærk, at de enkelte Staters fri Selvstyre kunde komme i Fare: Forbundsmagten maatte kun række saa vidt som Hævdelsen af en effektiv Nationalregering krævede; Staterne skulde, saa vidt muligt, beholde deres Regeringsrettigheder ubeskaarne; Forbundsmagt og Statssuverænetet skulde, med andre Ord, bringes i Samklang. For at løse dette Problem greb Konstitutionens Forfattere til den Udvej: at benytte sig af meget elastiske Ord, der — efter Tidsomstændighederne — vilde kunne udvides eller indskrænkes. De lod, for Exempel, Forfatningen udsige, at »Repræsentanternes Hus vælger selv sin Formand og andre Embedsmænd«, — men det blev Eftertidens Sag at ordne Forholdet saaledes, at denne Mand blev den mægtigste Mand i Legislaturen. De overlod til Eftertiden at

skabe alle de enkelte administrative Departementer. De indskrænkede sig til om Domsmagten at bruge rent summariske Udtryk. Og endelig, efter at have opregnet Forbundslegislaturens forskellige Beføjelser, lod de Forfatningen udsige: »og skal Forbundets lovgivende Magt have Ret til at vedtage alle Love, der ville være nødvendige og skikkede (»necessary and proper«) til at gennemføre de forannævnte Bemyndigelser og al anden Ret, som ved denne Forfatning er bleven overdraget til de Forenede Staters Regering.« I Kraft af denne Bestemmelse har de Forenede Staters Regering da efterhaanden udviklet sig til at blive noget meget forskelligt fra, hvad den var, da Forfatningen i 1787 vedtoges. Vel er det, som nævnt, den almindelige Regel, at Forbundet kun besidder den Magt, der specielt er bleven det tilstaaet; men ved den nysciterede Bestemmelse gives der Forbundet Ret til at gennemføre alle saadanne Love, som anses »necessary and proper« for Udøvelsen af de specielt nævnte Beføjelser. Hvem skal afgøre, hvad der er »necessary and proper«? Derom have Folk naturligvis ikke kunnet enes, og Striden derom har skilt Befolkningen ad i de store politiske Partier. Der har altid været et Parti, der holdt paa Staternes Rettigheder fremfor Forbundets, et Parti, hvis Medlemmer kaldes »strict constructionists«, strenge Fortolkere af Forbundsforfatningens Ord, — og et modstaaende Parti af »loose constructionists«, slappe, liberale Fortolkere af Forfatningens Ord, Folk, der gerne ville udvide Forbundsmagtens Competence.

2. At Afgørelsen af Spørgsmaalet om en Forbundslovs eller en Statslovs Forfatningsmæssighed er henlagt til Forbundets Højesteret, maa erindres, naar man kommer til det andet ovenfor nævnte Spørgsmaal. Men mere end én Gang er et praktisk Svar blevet forlangt paa Spørgsmaal om, hvad en Stat skal gøre, naar Forbundet efter den paagældende Stats Skøn overskrider sin Competence. Efter Omstændighederne har Svaret været:

Lydighed eller Nullifikation eller endog Udtrædelse af Unionen. Efter Nullifikations-Theorien betragtes Forbundsforfatningen som en Overenskomst (*compact*) mellem Staterne paa den ene Side og Forbundet paa den anden Side: overtræder Forbundet Overenskomsten, have Staterne Ret til at erklære den omdisputerede Forbundsakt som ikke gældende indenfor de respektive Staters Grænser. Dog har Nullifikations-Methoden formet sig forskelligt efter Tid og Sted. Jefferson gjorde gældende, at ligesom der til en Forfatningsforandring udkrævedes Samstemning mellem tre Fjerdedele af Staterne, saaledes maatte et tilsvarende Antal af Stater kunne forene sig om at »nullificere« Forbundslovene; men indtil en saadan Nullifikation var opnaaet, maatte Lovene adlydes. Langt videre gik Calhoun. Efter hans Opfattelse maatte enhver Stat øjeblikkeligt kunne suspendere en Forbundslov indenfor sine Grænser, og først naar tre Fjerdedele af Staterne, samlede til et nationalt Konvent, havde forkastet Nullifikationen, skulde Staten kunne tvinges til at adlyde den omdisputerede Lov. Derefter vilde i Virkeligheden en Fjerdedel af Staterne faa Ret til at standse Forbundet i dets Magtudfoldelse, faa Ret til efter Forgodtbefindende at forandre Forbundsforfatningen. En logisk Konsekvens af denne Nullifikationstheori maatte Ret til Udtrædelse af Forbundet blive. Forbundslove maa ifølge deres Natur, naar de ere bindende nogetsteds, være bindende overalt. Hvis et Mindretal af Stater insisterer paa Retten til at kunne nullificere, vil Forbundsregeringen enten blive nødt til at erkende, at en Forbundslov ingen Magt har i en eller nogle Stater, før Befolkningen i de respektive Stater havde givet sit stiltiende Samtykke, eller ogsaa maa den med Vaaben i Hænde tvinge Lovens Godkendelse igennem. Men en Udfoldelse af Forbundsmagten i dette Øjemed vilde være Indledningen til en »Secession«, Udmeldelse af Forbundet. Og da Syd Carolina søgte at bringe Calhouns Theori til Anvendelse imod Tariflovene

af 1828 og 1832, erklærede Staten ogsaa, at den vilde træde ud af Unionen, hvis Forbundet ikke tog Tariflovene tilbage; den vilde i ethvert Fald ikke anerkende nogen Forpligtelse til at finde sig i de forhadte Skatter. — Efter den unionistiske Opfattelse har derimod den individuelle Stat i intet Tilfælde Ret til at modsætte sig en Forbundslov; langt mindre har den Ret til at vedtage en Lov, der berører dens Forhold til Unionen. Unionisterne fortolke Forbundsforfatningen derhen, at denne ikke er nogen Overenskomst mellem Staterne og Nationalregeringen. Deres Theori gaar ud paa, at Forbundet skabtes af Folket, ikke af Staten. De betragte Unionen paa en vis Maade som ældre end Statsregeringerne, idet Unionens Udspring ligger i den fælles Rejsning i Kolonierne mod England, hvorimod Statsregeringerne først kom i Stand efter Uafhængighedserklæringen, og de mene, at da Staterne i 1788 accepterede Konstitutionen, var dette Samtykke uigenkaldeligt. Denne unionistiske Opfattelse har ogsaa Forbundets Højesteret i flere Sager godkendt.

Om nu Nationen faktisk var ældre end Staterne, om Forfatningen var en Overenskomst, om Unionen er uopløselig, — alt dette er Spørgsmaal, om hvilke der aldrig vil kunne opnaas Enighed. Naar man hævder, at Unionen er ældre end Staterne, maa man bevise, at den »kontinentale Kongres« var af en saadan Art, at man kan sige, at der existerede en virkelig national Regering før 4. Juli 1776, at altsaa Uafhængighedserklæringen og den derefter følgende Omdannelse af Kolonierne til Stater ikke skyldtes de enkelte Kolonier, men det hele til en Nation forenede Folk. Og videre maa man bevise, at Staterne aldrig stod udenfor Unionen, men at de individuelle Kolonier blev Stater, blot fordi de hørte til Unionen. Lincoln skrev i sit Budskab af 4. Juli 1861: »Staterne have deres Status i Unionen, og de have ingen anden legal Status. Unionen er ældre end nogen af dem og skabte dem faktisk som Stater.« — Omvendt, hævder man Overenskomsttheorien, »the Compact Theory«, maa man vise,

at den »kontinentale Kongres« ikke var nogen virkelig national Regering, og at Kolonierne, da de skilte sig fra England, forblev uafhængige af hverandre, fordi de som Kolonier havde været indbyrdes uafhængige. Man maa bevise, at naar Forfatningsloven begynder saaledes: »We the people of the United States«, saa betyder dette Udtryk ikke Befolkningen i de Forenede Stater som en Helhed, men Befolkningen i de forskellige Stater. — Endelig, naar man, hvad alle gør, erkender, at den »kontinentale Kongres« var en revolutionær Forsamling, saa opstaar Spørgsmaalet: Var den eller var den ikke en *de jure* saa vel som en *de facto* national Regering, — og dette er et Spørgsmaal, der ikke kan besvares absolut.

En Borgerkrig paa fire Aar skaffede den unionistiske Opfattelse en faktisk Sejr: de udtraadte Sydstater maatte atter træde ind i Unionen; deres Secessions-Erklæring blev erklæret »null and void«; paa ethvert Krav paa at kunne udtræde af Unionen maatte de give Afkald; den Gæld, de havde gjort for at støtte Oprørskrigen, blev erklæret »null and void«; Slaverne blev frigivne: Negerne skulde i borgerlig og politisk Henseende stilles lige med de Hvide. Men bestandig er der mellem Norden og Syden en Modsætning i de vigtigste politiske Spørgsmaal; og denne Modsætning kan ikke vel bringes til at forsvinde: den er væsenligt begrundet i Nordens og Sydens aldeles forskellige fysiske Beskaffenhed og de dermed nødvendigt sammenhængende forskellige økonomiske Forhold.

A. F.-St.